

Encara sóc gripau (o com un ocell a la Via Làctia)

iede capdet

Encara sóc gripau (o com un ocell a la Via Làctia)

Poemes i il·lustracions
fede capdet

Barcelona, gener 2017

Sense refugi

Amb el vent, l'herba i el sol
duc la meva terra dins del cor.
Les meves mans son el meu bagatge.
Vinc d'enlloc i vaig enlloc
i allà per on passo ningú sap qui sóc.

La nostre llar se l'endugué la por
i el vent esborrà l'esperança.
Els nostres morts en el desert
o sota les runes de la ignorància.
I amb el cor absent, només caminem.

O trobem la llibertat
més enllà de les fronteres
o la pau en el fons del mar.
Com un ocell en el filferro,
això només és un lloc de pas.

Tothom sap que el silenci del món
fa més fort el soroll de la mort.
Però malgrat tot, l'arbre mut.
I ningú, ni tan sols la pluja,
escolta el batec de les petjades.

Què fem quan tot és paisatge?
Què fem quan sempre som estrangers?
Què fem quan ja no tenim estrelles
que ens donin aixopluc i la por
és l'únic estel que ens guia?

Amb el vent, l'herba i el sol
duc la meva terra dins del cor.
Les meves mans son el meu bagatge.
Vinc d'enlloc i vaig enlloc
i allà per on passo ningú sap qui sóc.

La pedra

De cop un crit,
imprecís en l'origen,
contudent en el desenllaç.
I tots els ocells, deseparats,
alcen el vol,
com si fossin
tots els ocells del món.

L'espetec de les ales és
cada cop més llunyà.
I ara ... el silenci.
I ara ... el silenci prolongat.

Primer un,
després dos i després tres,
i un altre cop la plaça
s'omple d'ocells.
I un altre cop la plaça
fa del passat
un passat inexistent.

La papallona i l'univers

Una papallona indecisa
i l'univers trontolla.
Mira'm als ulls princesa
i fes-me gripau.

Una paraula precisa
i el neguit s'arronsa.
Ara toca'm com beses
que tinc la pell encesa.

El vidre

Amor meu, mira'm.
Des de la finestra, mira'm.
Mira'm a través del vidre entelat.
Mira el meu cos que desapareix
dins del bosc, nu, sense fulles.
El fred pàl·lid i el polsim de pluja
desfigura la figura negra que ara és gris.
Lluny. La distància incerta de la boira.
Amb el so postergat per un altre moment.
El cel blanc, gris, blanc, espès,
esgarrapat per les branques negres
dels arbres dissecats. I no em puc girar.
Obra els ulls, obra la boca, treu la llengua
i crida, crida! Hòstia! El crit mut de vent i fred,
de la desesperació de la impotència
del pes infinit que ens ofega, fràgil,
el nostre tòrax crepuscular.
Crida tant com vulguis. Com un ocell en l'oceà.
Crida, crida i mira'm i mai deixis de mirar-me.
Mira'm per sobre de les fulles caigudes,
per sobre de les roques plenes de neu,
de les branques trencades pel vent,
per sobre de les cares noves i dels records esborrats,
per sobre del temps, del mar i de la primavera.

Amor meu, mira'm
encara que sigui a través d'un vidre entelat.

El passeig

Vaig caminar pels carrers desolats
de la ciutat de les bèsties
amb les dues sabates trencades
i una puta agafada del braç.
M'agrada que em diguin amor
i no m'importa que sigui mentida.
Vaig allargar vint passes el passeig,
estirant la pantomima,
però el final era inevitable:
"No tinc prou diners, preciosa".
"Sólo veinte euros, una mamada".

Els seus ulls de cel·lofana!

Ho sento, però sóc un sentimental.
Ella va anar per feina i jo també.
Una habitació del barri xino
amb ferum a pixats i humitats.
Al sortir, un gat em plantà cara
i el vaig apartar d'una patada.

Un altre cop el carrer ple de bèsties.
Un altre cop la ciutat desolada.

Ingràvida

Tres porquets i una rosa,
ves per on que no em fan nosa
tots els contes del món.

Tu no ets tu,
amagada darrera del mirall.
Tu no ets tu,
ingràvida en mig de l'espai.
Ets el què no ets,
la teva absència et transforma.
I jo t'endevino,
en el buit que deixes
dins la boira.

Darrera de l'arbre tort

I son tres i son quatre
i la primavera s'ha congelat,
i els ocells dissecats,
immòbils en el cel,
a l'espera de la gran decisió
que no arriba mai.

A sota, un bosc
i la veu del vent
quan tot està quiet.
El riu que s'escapa
immòbil
i la catifa de fulles
que ningú trepitja.

I son mil i una mica més.
Amor meu, el nostre palau
de fusta i de vent
encara està per estrenar.

L'advertència

Ja ho deien els grans,
a poc a poc que no és un joc.
Ja ho deien els grans,
quedaràs sol com un mussol.
Ja ho deien els grans,
vigileu amb la foscor

que t'agafa
i s'enganxa
i la roba
et fa pudor.

Ja ho deien els grans,
no aneu sols als aiguamolls.
Ja ho deien els grans,
el bosc és sempre perillós.
Ja ho deien els grans,
que ve, que ve l'home del sac

i ja està aquí
i ja ha arribat
i els aiguamolls
s'han assecat.

El dibuix

Un bosc i el silenci.
La carícia de les fulles seques.
Més enllà de tot,
l'escorça del roure
i per sota de les fulles,
de les seques, les podrides.

Si hagués de dibuixar a déu,
et dibuixaria a tu
en un bosc a les fosques,
com una catedral
en un paratge imprecís.
Et dibuixaria a tu,
entre la boira
que de nit,
només es respira.

Alhora

I

L'infinit,
si no saps comptar,
comença en el dos.

II

Quatre astronautes
i un espai infinit.
Poc a poc fem via.

III

Dins, el silenci,
fora, la tramuntana.
Visc sense viure.

IV

Aprop de l'alba,
el sol, poruc, s'ho pensa
i diu avui no.

V

Un bes imprecís,
una boca inexperta.
Encara sóc gripau!

VI

Vida majúscula
només s'escriu
amb lletra lligada.

VII

Creus que és silenci
la veu de la natura
que ens crida al cor?

VIII

Passeig de ciutat:
M'abraço a un arbre
i ja no em moc.

IX

Potser és massa
pensar que tot l'univers
son tres versos curts.

X

La proporció:
per cada resposta
mil preguntes més.

XI

És la bèstia
la que porta més enllà
als meus pensaments.

XII

Només dins del riu
trobaràs l'aixopluc
a la pluja impertinent.

Barcelona, gener del 2017

